

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

priusquam ad alia transeamus, operæpreciū est illustrissimi regis Karoli Magni optimè de nobis meriti, præclaras facinora ordine intueri.

C A P V T . I I I .

Annus erat à Christo nato post septingentesimum sexagesimus nonus: cum mortuo, ut diximus, Pipino patre, Karolus & Karlomannus eius filij, omnium consensu procerum, regni gubernacula subeunt: non alter partente, quam pater & patruus. Nam patri Pipino successit in ditione sua maior natu Karolus: Karlomanno autem patruo, Karlomannus. Erant qui præter nauam inter fratres emulationem, de regni societate excitare contenderent similitates: sed ea fuere modestias fratres, ut arma in se non sumerent, et si haberent qui assiduè stimularent. Mors autem Karlomanni breui sequuta, satis pandebat vnde essent stimuli similitatum: Nam relicta eius fugiens Karolum, vel quod malè sibi esset conscientia, vel ut Karolo bellum excitaret, cōtendit in Italianam ad Desiderium Longobardorū regem cum filijs & paucis ex proceribus. Karolus autem omne regnum ex illo die solus administrabat. Omnia autem bellorum qua gessit, primum fuit Aquitanicum, à patre inchoatum, non finitum: quia citè per agi posse videbatur fratre adhuc viro, & auxilium ferre rogato. Et licet frater, malis quibusdam machinantibus, frustrasset auxilio promisso, suscepit am expeditionem strenuissimè exequutus, non prius desistit, quam hoc, quod perficere moliebatur, efficeret. Nam & Hunoldum, qui post mortem & vniuersaliter Aquitaniam occupauit, bellumq; iam penè peractum reparare tentauit, Aquitaniam relinquere, & in Vasconiam fugere coegerit. Quem tamen ne ibi consistere sustinens, transmisso Garumna amne, Lupo Vasconiae duci mandat, vi perfugans.

perfugam reddat: quod nō statim faciat, bello expostulaturum. Sed Lupus saniori v̄sus consilio, non solum Hunoldum reddidit, sed etiam se cum prouincia, cui praeerat, eius potestati permisit. Quo bello finito, rogatu & precibus Hadriani Pontificis Romani, insolentiam Desiderij Longobardorum regis ferre non valentis, bellum in eam gentem suscepit: copias q̄as in Italiam duxerat, diuidens, vnam partē cum Bernardo patruo per montem Iouis ire praecepit: alteram ipse ducens, per montem Cinisium venit in prouinciam: nec prius destitit, quam Desiderium regem longa obsidione in Papia fatigatum, in distinctionem acciperet, & perpetuo exilio deportaret: filium verū eius Adalgisum, in quo omnis spes stare videbatur, non solum regno, sed etiam Italia abire cōpelleret: omnia Romanis ablata restitueret: Rodogisum Foroiulianum ducem nouamolientem opprimeret: totamq; Italiam suę ditioni subiugaret: subactæq; filium suū Pipinum regem præponeret.

CAPVT IIII.

Post cuius belli finem, Saxoniciū, quod à patre suoq; gestū, diu erat intermissum, repetiuit: quo nullum neque prolixius, neque atrocius, Francorumq; populo laboriosus, suscepsum est. Dictu difficile est, quoties superati, ac supplices se dediderūt, imperata facturos polliciti: obsides qui imperabantur, absque dilatione dederunt: legatos qui mittebantur, suscepserunt: aliquoties ita edomiti & emolliiti, ut etiam cultum dæmonum dimittere, & Christiana religioni se subdere pollicerentur. Regis autem magnanimitas aut per se, aut per comites suos misso exercitu, perfidiam illorum semper vlciscebat: donèc omnibus qui resistere volebant, profligatis, decem hominum millia ex his,

F 2 quis